

Arrest

nr. 230 188 van 13 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit, bent u afkomstig uit Lahore en verblijft u sinds 2009 quasi constant in België. U diende in 2009 hier tevergeefs al een regularisatieaanvraag in en u trachtte een verblijfsvergunning te verkrijgen via een schijnhuwelijk. U was een tijd lang in het bezit van Italiaanse verblijfsdocumenten. In 2019 was u in België in het bezit van valse Britse documenten op basis van dewelke u trachtte Belgische verblijfsdocumenten te regelen. Echter werd u eind juli 2019 opgepakt en wegens illegaal verblijf vast gezet in het Gesloten Centrum van Merksplas. U wilde graag naar Duitsland gaan waar u een echtgenote (getrouwd in maart 2019) hebt die zwanger is. Op 26 augustus 2019 te Turnhout en 5 september 2019 te Brugge werd u door de Belgische politie verhoord in het kader van een onderzoek naar schijnhuwelijken. Daarbij zou uiteindelijk de naam van S.A. (...) zijn

genoemd als zijnde verantwoordelijk hiervoor. Deze persoon is heden in Pakistan, waar ook Z.H. (...) is. U geeft aan dat S.A. (...) een handlanger is van Z.H. (...), die huidig Minister van gevangeniswezen is in Punjab. Zowel S.A. (...) als Z.H. (...) verbleven vroeger in België. U vreest bij terugkeer problemen met beide personen. Op 18 september 2019 was uw repatriëring voorzien naar Pakistan, doch de dag voordien kreeg u telefonisch bericht van uw broer dat S.A. (...) in Pakistan uw broer had gebeld waarbij die impliciet bedreigingen uitte aan uw adres. U nam daarop contact met een vriend van u in Brussel, B.F. (...). Via deze weg werd u bevestigd dat in de Pakistaanse gemeenschap geweten was dat u de naam van S.A. (...) aan de politie had doorgegeven. U vreest hierom niet terug te kunnen naar Pakistan en eventueel ook in België problemen te kennen met de Pakistaanse gemeenschap. Hierop diende u op 24/09/2019 een verzoek om internationale bescherming in België in.

In uw administratief dossier bevinden zich kopieën van verschillende paspoorten die u in Pakistan en op de Pakistaanse ambassade in Brussel, België verkreeg in de loop der jaren en een huwelijksakte van maart 2019, eveneens verkregen op de Pakistaanse ambassade. Via uw advocaat werden na het persoonlijk onderhoud ook een neerslag van de politieverhoren van 26 augustus 2019 en 5 september 2019 toegevoegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Immers zijn de beweerde problemen die u vreest wegens het vernoemen van bepaalde personen in het kader van een Belgisch politieonderzoek vreemd aan de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen of uit het administratieve dossier blijkt dat u problemen vreest omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. De door u ingeroepen vrees is louter gebaseerd op een Belgisch politieonderzoek waarin u namen hebt vernoemd van personen waarvan u nadien vreest dat ze u problemen zouden kunnen geven. Deze eventuele problemen zijn op geen enkele wijze gelinkt aan enig criteria van de Vluchtelingenconventie en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van die conventie. U haalde verder geen enkel andere reden aan waarom u niet langer zou kunnen terugkeren naar Pakistan. U gaf zelfs aan dat u, nadat u in het Gesloten Centrum van Merksplas was geplaatst, in eerste instantie van plan was om terug te keren naar Pakistan. U hebt geen enkele melding gemaakt van enige problemen met de Pakistaanse overheid. Uit het administratieve dossier blijkt eveneens dat u meermaals documenten (paspoorten, huwelijksakten) verkreeg op de Pakistaanse ambassade in Brussel, België, wat er eveneens op wijst dat u geen vrees kent voor de Pakistaanse autoriteiten.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, zijnde Pakistan. Het CGVS stelt vast dat u de bedreigingen die u vreest vanwege de door u vernoemde personen in Pakistan, zijnde S.A. (...) en Z.H. (...), in geen geval kan aantonen of hard maken (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 07/11/2019 p.10, 11 en 12). Zo stelde u ten eerste dat S.A. (...) uw broer slechts één keer heeft opgebeld. S.A. (...) liet daarbij niet op directe wijze weten dat hij weet had van het vernoemen van diens naam aan de politie door u. Uit uw verklaringen blijkt zelfs nergens dat S.A. (...) weet had van enig onderzoek naar zijn persoon vanwege de Belgische politie. Dat uw broer nadien zijn telefoonnummer waarop S.A. (...) hem contacteerde stop zette, waardoor S.A. (...) hem niet meer zou kunnen contacteren, is geen afdoende reden om te stellen dat er serieuze bedreigingen zouden zijn. Ten tweede heeft noch S.A. (...), noch Z.H. (...) u op enige manier rechtstreeks bedreigd, of zelfs maar proberen te contacteren. Ten derde beweerde u gebeld te hebben met B.F. (...), twee of drie keer. Daarbij vroeg B.F. (...) of u de naam van S.A. (...) had gegeven, hetgeen iedereen op straat in Brussel dacht. U hebt echter ten aanzien van B.F. (...) blijven ontkennen dat u diens naam noemde ten aanzien van de politie. Ten vierde blijkt nergens uit uw verklaringen of uit enige stukken dat er op basis van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische politie op 26 augustus 2019 en 5 september 2019 een onderzoek hangende is tegen S.A. (...) en/of Z.H. (...) of dat er andere acties tegen deze personen gepland staan. U laat uitschijnen dat er met uw verklaringen over dit 'netwerk' iets zou gebeuren

(zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 07/11/2019 p.15), doch dit blijkt nergens uit enige stukken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het om blote beweringen van uw kant gaat en dat u niet kan hard maken dat u in geval van terugkeer naar Pakistan enige vrees zou moeten koesteren omwille van uw betrokkenheid bij een onderzoek hier door de Belgische politiediensten.

Volledigheidshalve stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnd wordt door uw vorige handelingen in België en Europa. Zo diende u in 2009 een regularisatieaanvraag in stellende dat u al lang in België zou verblijven, hetgeen niet zo was. U had immers in 2007 een visum voor Europa aangevraagd in Pakistan. Zo blijkt dat u in Italië verblijfsdocumenten regelde, terwijl u eigenlijk fysiek in België was. Zo blijkt dat u er niet voor terug deinsde om via een schijnhuwelijk documenten proberen te verkrijgen. Zo beschikte u ook over valse Britse documenten waarmee u een Belgische verblijfstitel wilde verkrijgen. De stukken hierover zitten in het administratief dossier en daaruit blijkt duidelijk dat u zich hiervan bewust was en deze acties met opzet ondernam om op valse wijze documenten te regelen in België. Dit tast dan ook uw algemene geloofwaardigheid danig aan.

Verder blijkt niet uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Ten slotte kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te

maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering Juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet".

Verzoeker verwijst naar de vluchtelingdefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn problemen en situatie.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker acht de redenering dat zijn problemen niet onder de Conventie van Genève vallen foutief. Hij wijst op de machtige positie en de connecties van de personen die hij vreest.

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Verweerster stelt dat verzoeker geen problemen heeft met de Pakistaanse overheid omdat hij in verleden paspoorten en huwelijksakte van de Pakistaanse ambassade kreeg.

Verzoeker meent dat hij in het verleden de naam van S.A. (...) niet verteld heeft aan de politie.

Verzoeker meende dat hij in het verleden niet in de negatieve aandacht is gekomen van deze bende.

Verzoeker meent dat hij geen reden had om gevaar te lopen in de ambassade van Pakistan in België.

Verzoeker meent dat hij gevaar loopt mocht hij terugkeren naar Pakistan.

Verzoeker is in de negatieve aandacht gekomen van een criminele bende. Deze bende zal hem opsporen en straffen voor de belastende verklaringen die hij afgelegd heeft.

Verzoeker begrijpt evenmin het volgende:

De bedreiging vanwege S.A. (...) en Z.H. (...) zijn niet hard gemaakt door verzoeker.

Verzoeker meent dat hij via zijn raadsman een kopie van de gehoorverslagen van de politie aan verweerster overgemaakt heeft.

In deze verslagen zal men lezen dat er een confrontatie plaatsvond tussen verzoeker een ander onderdaan van Pakistan.

Verzoekers kennis in Brussel heeft hem bevestigd dat heel de straat op de hoogte is dat hij de naam van S.A. (...) genoemd heeft bij de politie.

Hoe kan verzoeker nog hard maken dat hij vreest voor zijn leven indien hij terug moet keren naar het land van herkomst?

In dit geval is zowel objectieve als subjectieve bewijzen om verzoekers vrees aannemelijk te maken.

Verweerster gaan ten onrecht vanuit dat S.A. (...) niet op de hoogte is van het feit dat verzoeker zijn naam genoemd heeft.

Verzoeker meent dat er 2 belangrijke elementen zijn om vanuit te gaan dat S.A. (...) op de hoogte is van deze feiten.

1. Confrontatie met een ander landgenoot in het gehoor van de politie

2. De bevestiging van verzoekers vriend in Brussel dat heel de straat op de hoogte is van het feit dat verzoeker de naam van S.A. (...) genoemd heeft.”

Dat hij niet rechtstreeks werd bedreigd, wijt verzoeker aan het feit dat hij zijn telefoonnummer heeft gewijzigd. Gezien zijn telefoon niet meer operationeel is, kon men hem niet meer bedreigen.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen over hetgeen hij vertelde in het gesprek met B.F.. Deze persoon zei dat verzoeker het gedaan had.

Verzoeker herhaalt dat zowel hijzelf als zijn broer hun voorzorgen namen door van sim-kaart te veranderen. Verweerder stelt ten onrechte dat nergens uit de verklaringen van verzoeker of de stukken blijkt dat er tegen S.A. en Z.H. een onderzoek hangende is of dat er andere acties gepland zijn tegen deze personen. Verzoeker meent dat verweerder op dit punt ten onrechte genoeg neemt met zijn verklaringen.

Vervolgens doet verzoeker gelden:

“De vrijheid van verzoeker is beperkt om informatie te bekomen over deze personen. Bovendien gaat het over onderzoek naar strafbare feiten – criminele organisatie – mensenhandel en schijnhuwelijk.

Gaat de politie deze personen zomaar met rust laten?

Natuurlijk niet.

Het is niet redelijk om antwoord op deze vragen van verzoeker te verwachten. De federale politie zal geen informatie geven aan verweerster laat staan aan verzoeker.

De voorgelegde pv's is een begin van bewijs!!!

Verweerster stelt als laatste het volgende:

Volledigheidshalve stelt het CGVS vast dat u algemene geloofwaardigheid danig ondermijnd werd door uw vorige handelingen in België en Europa.

Wat heeft deze feiten in godsnaam te maken met de huidige vrees voor vervolging van verzoeker op basis van een gerechtelijk onderzoek?

Betwist verweerster de voorgedane feiten (politiegehoren – confrontatie – betrokkenheid van verzoeker – de naam van deze personen genoemd te zijn)?

Verweerster weet zelf niet of bij de Federale politie een onderzoek lopend is tegen deze personen.

Verzoeker heeft via zijn raadsman een kopie van de politiegehoren op 15.11.2019 naar verweerster gestuurd. (stuk 3)

Verweerster heeft nagelaten om met de inhoud van deze verslagen rekening te houden.

Verzoeker meent eveneens dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het slachtoffer zal worden van mishandelingen en afpersingen.

Tegelijk geeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat verwijderingen vanuit het buitenland naar Pakistan op een dusdanige schaal plaatsvinden dat onmogelijk uitgesloten kan worden dat incidenteel een beperkt aantal van de betrokkenen het slachtoffer wordt van afpersing door de Pakistaanse autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft te kennen dat dergelijke feiten geenszins systematisch plaatsvinden maar dat het losstaande incidenten betreft

https://www.ecoi.net/en/file/local/2010427/coi_focus_pakistan_behandeling_van_terugkeerders_door_hun_nationale_autoriteiten_20190612.pdf

Verzoeker meent dat het geen rol speelt of deze feiten zich systematisch voordoen. Wie garandeert dat verzoeker geen slachtoffer zal worden van een dergelijke praktijk?"

Verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met de objectieve politiedocumenten uit België.

Volgens verzoeker heeft verweerder voorts nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de 'sliding scale' in het arrest *Elgafaji* en stelt de persoonlijke omstandigheden gelet op het voorgaande voldoende aannemelijk te hebben gemaakt.

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog politieverlagen bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor problemen met S.A. en Z.H. Hij stelt met deze personen problemen te vrezen omdat hij hun namen noemde in het kader van een Belgisch politieonderzoek.

Verzoeker dient in dit kader en om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt met recht gesteld dat de voormelde, door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven geen verband houden met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Voorts dient na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Immers zijn de beweerde problemen die u vreest wegens het vernoemen van bepaalde personen in het kader van een Belgisch politieonderzoek vreemd aan de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen of uit het administratieve dossier blijkt dat u problemen vreest omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. De door u ingeroepen vrees is louter gebaseerd op een Belgisch politieonderzoek waarin u namen hebt vernoemd van personen waarvan u nadien vreest dat ze u problemen zouden kunnen geven. Deze eventuele problemen zijn op geen enkele wijze gelinkt aan enig criteria van de Vluchtelingenconventie en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van die conventie.”

Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming. Dat de actoren van zijn verklaarde vervolging veel macht hebben, volstaat immers geenszins om te besluiten dat verzoekers problemen enig verband zouden vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden. Voorts komt verzoeker niet verder dan een herhaling van zijn relaas.

Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoeker in het verzoekschrift beweert dat in de bestreden beslissing niet zou worden gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat dit gelet op een eenvoudige lezing van zowel de inhoud van de bestreden beslissing als het voorliggende verzoekschrift kennelijk feitelijke grondslag mist en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit de

bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke basis de commissaris-generaal heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voormeld wetsartikel. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift genoegzaam dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Zoals reeds hoger werd aangegeven, stelt verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan een aantal personen te vrezen omdat hij hun namen noemde in het kader van een Belgisch politieonderzoek.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt ondergraven door zijn voorgaanden in België en Europa. Te dezen, wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

“Volledigheidshalve stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnd wordt door uw vorige handelingen in België en Europa. Zo diende u in 2009 een regularisatieaanvraag in stellende dat u al lang in België zou verblijven, hetgeen niet zo was. U had immers in 2007 een visum voor Europa aangevraagd in Pakistan. Zo blijkt dat u in Italië verblijfsdocumenten regelde, terwijl u eigenlijk fysiek in België was. Zo blijkt dat u er niet voor terug deinsde om via een schijnhuwelijk documenten proberen te verkrijgen. Zo beschikte u ook over valse Britse documenten waarmee u een Belgische verblijfstitel wilde verkrijgen. De stukken hierover zitten in het administratief dossier en daaruit blijkt duidelijk dat u zich hiervan bewust was en deze acties met opzet ondernam om op valse wijze documenten te regelen in België. Dit tast dan ook uw algemene geloofwaardigheid danig aan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er namelijk toe de relevantie van de voormelde motivering in vraag te stellen. Dat hij er in het verleden niet voor terugdeinsde om op verscheidene, intentioneel bedrieglijke manieren een Belgische verblijfsstatus te proberen bemachtigen, vormt weldegelijk een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier verder incoherente verklaringen af omtrent de persoon of personen die hij aangeeft te vrezen. In de vragenlijst maakte hij slechts melding van één te vrezen persoon, met name S.A. Bovendien gaf hij over deze persoon aan: *“Hij is zelf een minister in Punjab”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS gaf verzoeker echter aan dat hij zowel S.A. als diens schoonbroer of neef Z.H. vreesde. Bovendien stelde hij dat het Z.H. was die in Punjab minister was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2-4, 6).

Ook over de concrete vrees die hij koesterde, legde verzoeker inconsistente verklaringen af. Aanvankelijk gaf hij aan dat hij had gehoord dat vijanden van de voormelde personen in de fabriek van Z.H. in een groot reservoir met zuur werden gegooid (*ibid.*, p.4). Later gaf hij echter aan dat de fabriek van Z.H. een fabriek was waar kippenvoer werd geproduceerd en dat hij had gehoord dat vijanden tussen het voeder in worden gegooid (*ibid.*, p.10).

Verzoeker legde bovendien onaannemelijke verklaringen af over het ogenblik waarop zijn vrees zou zijn ontstaan. Het is namelijk wel erg toevallig en niet geloofwaardig dat S.A. toevallig net op de dag voor zijn geplande vertrek uit België en vlak voordat verzoeker naar één van zijn broers belde ook naar uitgerekend deze zelfde broer zou hebben gebeld met de boodschap dat verzoeker diens naam niet mocht vermelden ten overstaan van de politie (*ibid.*, p.2, 10-11).

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat S.A. ervan op de hoogte zou zijn dat hij diens naam ook daadwerkelijk noemde ten aanzien van de politie en dat hij daardoor verdere bedreigingen of problemen zou riskeren. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

“Het CGVS stelt vast dat u de bedreigingen die u vreest vanwege de door u vernoemde personen in Pakistan, zijnde S.A. (...) en Z.H. (...), in geen geval kan aantonen of hard maken (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 07/11/2019 p.10, 11 en 12). Zo stelde u ten eerste dat S.A. (...) uw broer slechts één keer heeft opgebeld. S.A. (...) liet daarbij niet op directe wijze weten dat hij weet had van het vernoemen van diens naam aan de politie door u. Uit uw verklaringen blijkt zelfs nergens dat S.A. (...) weet had van enig onderzoek naar zijn persoon vanwege de Belgische politie. Dat uw broer nadien zijn telefoonnummer waarop S.A. (...) hem contacteerde stop zette, waardoor S.A. (...) hem niet meer zou kunnen contacteren, is geen afdoende reden om te stellen dat er serieuze bedreigingen zouden zijn. Ten tweede heeft noch S.A. (...), noch Z.H. (...) u op enige manier rechtstreeks bedreigd, of zelfs maar proberen te contacteren. Ten derde beweerde u gebeld te hebben met B.F. (...), twee of drie keer. Daarbij vroeg B.F. (...) of u de naam van S.A. (...) had gegeven, hetgeen iedereen op straat in Brussel dacht. U hebt echter ten aanzien van B.F. (...) blijven ontkennen dat u diens naam noemde ten aanzien

van de politie. Ten vierde blijkt nergens uit uw verklaringen of uit enige stukken dat er op basis van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische politie op 26 augustus 2019 en 5 september 2019 een onderzoek hangende is tegen S.A. (...) en/of Z.H. (...) of dat er andere acties tegen deze personen gepland staan. U laat uitschijnen dat er met uw verklaringen over dit 'netwerk' iets zou gebeuren (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 07/11/2019 p.15), doch dit blijkt nergens uit enige stukken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het om blote beweringen van uw kant gaat en dat u niet kan hard maken dat u in geval van terugkeer naar Pakistan enige vrees zou moeten koesteren omwille van uw betrokkenheid bij een onderzoek hier door de Belgische politiediensten."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij niet (zeker) wist of S.A. ervan op de hoogte was dat hij diens naam noemde ten aanzien van de politie. Integendeel gaf hij zelf aan niet te begrijpen hoe S.A. hiervan op de hoogte zou kunnen zijn en blijkt uit zijn verklaringen dat dit een louter vermoeden van zijnentwege betrof omdat de mensen op de straat dit volgens één van zijn vrienden, B.F., zouden zeggen. Hoe de mensen op straat dit zouden weten of waarom zij dit zouden zeggen, wist verzoeker echter niet. Evenmin bleek hij zich, hoewel dit van hem mocht worden verwacht, hierover te hebben geïnformeerd in de contacten die hij had met B.F. In deze contacten ontkende verzoeker bovendien dat hij de naam van S.A. had genoemd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7-8, 10, 12).

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen genoegzaam dat S.A. zijn broer slechts eenmalig benaderde en daarbij duidelijk niet bleek te weten dat verzoeker diens naam noemde. Indien S.A. daarvan op de hoogte was, kan immers niet worden ingezien waarom hij tegen verzoekers broer zou zeggen dat verzoeker zijn naam beter niet kon noemen bij de politie. Voor het overige beschikte verzoeker niet over concrete elementen die erop duiden dat hij zou worden bedreigd of geïsoleerd. Sedert het voormelde gesprek tussen S.A. en zijn broer, op 17 september 2019, waren er namelijk geen concrete bedreigingen meer aan zijn adres en werden zijn broer en zijn overige familieleden in Pakistan, waaronder zijn moeder, vier zussen en nog twee andere broers, niet meer gecontacteerd (*ibid.*, p.8, 11; verklaring DVZ, nr.13A, 17). Dat verzoeker en diens broer veranderden van sim-kaart vormt hiervoor geenszins een afdoende verklaring. Verzoeker laat immers uitschijnen dat S.A. en Z.H., een minister in Punjab, machtige personen zijn en veel connecties hebben en gaf aan dat dit ook de reden was waarom zij het telefoonnummer van zijn broer eenvoudigweg konden bemachtigen. Bijgevolg is het geenszins aannemelijk dat deze personen, zo zij verzoeker wensten te vinden of viseerden, zijn familieleden niet zouden hebben opgespoord en gecontacteerd.

Verzoeker oppert in het verzoekschrift voor het overige weliswaar andermaal de mogelijkheid dat er met zijn verklaringen door de politie iets zal worden ondernomen tegen S.A. en Z.H. doch opnieuw toont hij geenszins aan en blijkt nergens uit de neergelegde stukken dat dit zo zou zijn.

Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker, nadat hij door zijn broer werd ingelicht over het gesprek met S.A., nochtans de gebeurtenis die de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn verzoek om internationale bescherming, omdat hij liever naar Duitsland zou willen gaan, nog een week talmde alvorens dergelijk verzoek in te dienen en hiertoe zelfs moest worden overtuigd (*ibid.*, p.14). Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende een week talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet opnieuw een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij ten gevolge van de verklaringen die hij aflegde ten overstaan van de Belgische politie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd.

De door verzoeker neergelegde documenten en stukken zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Wat betreft de politieverslagen, die verzoeker - zoals vermeld wordt in het feitenrelaas in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit het dossier- reeds overmaakte aan het CGVS, dient te worden opgemerkt dat hieruit slechts kan worden afgeleid dat verzoeker ten overstaan van de politie een aantal verklaringen heeft afgelegd en een aantal namen heeft genoemd. Nergens kan uit deze verslagen worden afgeleid dat de betrokken personen hiervan op de hoogte zouden zijn; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat zij verzoeker daarom zouden bedreigen of viseren. Bijgevolg kunnen deze verslagen geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De overige stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, hebben geen betrekking op verzoekers asielmotieven en kunnen slechts een aanwijzing vormen voor zijn identiteit en gezinssituatie. Derhalve kunnen ook deze stukken de voormelde vaststellingen niet ontkrachten.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift daarnaast op het risico om bij een eventuele terugkeer naar Pakistan, omwille van zijn verblijf in het buitenland en deze terugkeer, slachtoffer te worden van mishandeling of afpersing vanwege de Pakistaanse autoriteiten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter terecht gesteld:

“Verder blijkt niet uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er namelijk toe op een bijzonder selectieve wijze te verwijzen naar en te citeren uit de landeninformatie waarop deze steunen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, op het geheel van de beschikbare landeninformatie geschraagde, pertinente en terecht motieven. Op grond van de voorliggende informatie kan niet worden besloten dat verzoeker louter omwille van zijn afwezigheid uit en (al dan niet gedwongen) terugkeer naar zijn land van herkomst zou riskeren te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, mede gelet op het voorgaande, in gebreke.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op hetgeen voorafgaat, verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Ten slotte kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf

f dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker laat de voormelde motieven geheel onverlet. Hij voert niet één argument aan en brengt evenmin enig begin van informatie bij dat aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen. Bijgevolg toont hij niet aan dat de situatie in zijn land en regio van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS